

overensstemmelse med saneringskommissionens forslag at gennemføre en sanering af ca. 2 000 lejligheder årligt og dermed afvikle det opsamlede saneringsbehov over ca. 20 år.

Nærværende lovforslag er udarbejdet på grundlag af saneringskommissionens udkast til lov om sanering af usunde bydele og bygger i de fleste henseender på principperne i udkastet.

Mindretal blandt saneringskommissionens medlemmer har ikke fuldt ud kunnet tiltræde kommissionens forslag. Med hensyn til de i forslaget indeholdte bestemmelser, som tager sigte på grundejernes gennemførelse af saneringer ved dannelse af saneringslav, er et mindretal af den opfattelse, at kommunerne bør have adgang til selv at forestå saneringerne. Uanset de mod lovudkastet rettede principielle indvendinger har mindretallet tilsluttet sig dette under forudsætning af, at der ved en overgangsbestemmelse sikres en kommune adgang til med udelukkelse af grundejerne at fremme saneringens gennemførelse i tiden, indtil de store årgange melder sig på boligmarkedet, samt at der åbnes adgang for kommunerne til efter forløbet af 100 år at overtage saneringsområdet ejendomme mod betaling af grundværdien. Den førstnævnte forudsætning må anses for imødekømt ved den i lovforslagets § 38 optagne overgangsbestemmelse.

Endvidere har mindretal foreslået, at der samtidig med fremsættelsen af forslag til en saneringslov stilles forslag til lov om, at adgangen til ydelse af kredit- og hypotekforeningslån og andre lån af offentlige midler i fast ejendom begrænses navnlig til nybyggeri, ombygninger, modernisering m. v., at der i saneringsnævnet optages repræsentanter for grundejerne og lejerne, samt at omegnskommunerne i hovedstadsområdet bidrager til løsningen af saneringsopgaverne i København og Frederiksberg kommuner.

Lovforslaget opretholder hovedprincippet i 1939-loven, at gennemførelsen af saneringen er et kommunalt anliggende, men at fjernelsen af de usunde boliger er en for hele samfundet så betydningsfuld opgave, at der af staten bør ydes økonomisk støtte dertil. Lovforslaget forudsætter således, at den enkelte kommunalbestyrelse drager omsorg for en konstatering af saneringsbehovet og de enkelte saneringsopgaver, udarbejder de fornødne saneringsplaner og i øvrigt tilrettelægger den lokale saneringsaktivitet, og forslaget indeholder som 1939-loven bestemmelser om godkendelse af de enkelte saneringsplaner og om støtte fra statens side i form af lån og tilskud. I det følgende gøres rede for de væsentligste ændringer i forhold til 1939-loven:

1939-loven er udformet hovedsagelig med henblik på saneringer, hvor der foretages en fuldstændig rydning af saneringsområdet med efterfølgende nybyggeri for øje. Da der ofte ved mindre indgribende foranstaltninger vil kunne opnås tilfredsstillende fremtidige forhold, tilstræber lovforslaget at muliggøre gennemførelsen af differentierede saneringer som f. eks. rydning af side- og bagbygninger i en karré og bevaring af randbebyggelsen, eventuelt efter en modernisering. Anvendelsen af sådanne mindre indgribende saneringsformer vil begrænse tilintetgørelsen af værdier og mindske kapitalbehovet til udbetaling af erstatninger og gennemførelse af nybyggeri, ligesom problemet med tilvejebringelse af andre boliger til erstatning for de nedlagte begrænses. Lovforslagets bestemmelser er udformet således, at der under hensyn til forholdene i det enkelte tilfælde er mulighed for enten at kræve afståelse af ejendomme i et saneringsområde med henblik på efterfølgende nybyggeri eller foranledige bygninger, der kan bevares, ombygget eller istandsat, og der er endvidere foreslået en adgang til at pålægge ejendommene servitutter om etablering og vedligeholdelse af fællesarealer og fællesånlæg for beboerne i området.

Som ovenfor nævnt er det i 1939-loven henlagt til boligtilsynsrådet at godkende en kommunalbestyrelses skøn om, at et område er saneringsmodent. Gennemførelse af differentierede saneringer frembyder problemer, der rækker ud over konstateringen af et områdes nuværende tilstand, og den forventede øgede saneringsvirksomhed med statsstøtte, herunder opførelse af erstatningsboliger, nødvendiggør en sammenfattende økonomisk behandling af foreliggende saneringsplaner med stillingtagen til, i hvilken rækkefølge de enkelte planer bør søges fremmet. Det foreslås derfor, at saneringsplaner skal godkendes af boligministeren med tilslutning fra et særligt saneringsnævn, der består af boligtilsynsrådets medlemmer samt medlemmer med særlig byplanmæssig, økonomisk og kommunal indsigt.

En betydningsfuld ændring i forhold til 1939-loven foreslås derved, at der gives ejerne af de i et saneringsområde beliggende ejendomme ret til at gennemføre en saneringsplan med offentlig støtte. Bestemmelserne herom tilsigter på den ene side at stimulere saneringsinitiativet ved at skabe et bredere grundlag for saneringsvirksomheden og på den anden side at lette finansieringsbyrden for staten. Indholdet af de foreslåede bestemmelser er, at et flertal af de ejere, hvis ejendomme det i en godkendt saneringsplan er anset for nødvendigt at råde over til saneringens gennemførelse, kan slutte